

peegli ausa kuniingasale andeks, et suur emand armolikult mind waest mele tulletaks. Niimetud asju olin üksford wana kaddunud issa tagga, warrast sallamahti läppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miino abbikasa watas saggedast iggatsedes kalli asjade peale; tõustis mittokord selleyärrast sõna- wahheldamist ja jäggelemist majjas, süski ei raat- sind ma kallist warra Ermelinakesele anda. Sõlle ja peegli läkkitasin lahkest süddamest kuniingliko emandale, kes ikka miino wasto armoline olli olnud.

„Lühhidelt tahhan siin sõllest räkida. Sessiiane sõlg ei olnud õbbedast, waid ühhe ellaja luust tehtud, mis kallimaks arwatakse kui kulda. Se imeline ellajas ellab süggawal India maal, teimal on teina kirju nahk ja wägga maggus ais, mis kõif lomad rõemfaks ja aiged terweks teeb. — Surreb ellajas, siis lähheb maggus ais luie sisse, kust ta ial ärra ei kau. Luust kunstlikult nikkertatud sõlg paistis löbbi kui klaas, ilgas elledamast kui õbbe, walgemast kui lumi ja aises illusamast kui Maarja- rohhi. Sõlle wäljapole külle peale ollid teinad pildi- kujud nikkertatud, kujude wahhel joofsid kuldwirud, sõrwad süüsed ja puüased. Restpaika olli wägga teinast üllestehtud, kuidas ennemuiste Kallewi- poeg Koowa jöel wähhil olli ja kolm raudride mehhed teinale wõersi tullid. Kallewi- poeg istus kassi põsakil kaldal, üks juurtega tülkis maast üllestistud kunst olli sõdi wardaks, ja õbbune sõdiks warda otsas. Raudride mehhed tahtsid Kallewi- poega endale

abbimehheks palgata. Kallewi- poeg ütles: Effitels peame rammo katsuma, kas kokko sünnime? Ma ei wiitsi teie kõhhetumate pärrast üllestõusta. Tõm- make mo sõda warras jöest wälja, et nähha saan, kas wähhesi külles on? Raudmehhed ei jõudnud warrast ligutada. Kallewi- poeg käskis neid liggemale astuda; tõstis neid siis kolmekeste oma pahhema käre pihhule, wõttis parrema käre sõrmedega effimese raudmehhe niudest kinni ja wiiskas kät rab- bades tedda mahha, et mehhe rinnuni ma sisse waus; teine waus suni, agga kolmandamale oli nisugguse matsu annud, et raudmees kaks sülda ma alla waus, ja auk weel tänapäwani Koowa jõe kaldal nähtawal on. Seal ei usaldanud keddagi pikkemalt Kallewi poega kaupa affata sobbima. Sedda, mis sõnaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast sõlle peale tehtud, ja kirri pildi ümber aitas luggu tähhentada.

„Kuulgem siis weel lühhidelt kalli peegli luggu! Klasi affemel olli üks wägga selge illus kiwwi, mis Krüstalliks kutsutakse. Sessiiane peegli klaas olli ni selge, et mitme pennikoorma pealt kõif fenna sisse paistis, olgo päwal ehk õsel. Jah, ellajate falla mõttedki wõis offaw film peegli klasis ärranähha. Zuhtus wataja näo peal middagi wigga ehk kae- tippukest filma peal, kõif kaddus peeglisse wadates ärra. Peegli raam olli ühhest puust tehtud, mis Tarto- ja Turgi- ma rajja tagga kaskwab, ja kuhhu ial ei tõuku egga jahho- koi sisse ei tulle.